

Előfizetési árak:

Égész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
Hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

viszsa nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Az aulikus programm.

Pécs, 1901. szept. 25.

A Bánffy-kormány rendőrminisztere, Perczel Dezső, vasárnap tartotta meg Bonyhádon programbeszédét, a mely bármilyen ridegen aulikus színezetű, minden nemzeti aspirációt lábba taposó volt is, azt az egy érdemét mégis el kell ismerünk, hogy legalább *őszinte* volt a cinizmusig.

A kormánypárt jelöltjei így választások idején általában azzal szoktak érvelni a hatvanhetes közösügyes állapot föntartása mellett, hogy ezt tartják a hazára nézve egyedül üdvösnek s így nem kényszerűségből, hanem tiszta meggyőződésből ragaszkodnak hozzá. Perczel Dezső nem alakoskodik ilyképpen, hanem kereken kijelenti, hogy ő azért vallja a hatvanhetes közösügyes politikát, mert *minden egyebet az utópiák közé sorol.*

Utópia az, a minek megvalósítása semmi körülmények között nem lehetséges. Perczelnek fenti kijelentése tehát azt tartalmazza, hogy a hatvanhetes kiegyezés megváltoztatása, a közösügyes közjogi berendezés megszüntetése és Magyarország állami önállóságának visszaállítása a tiszta perszonái unió alapján nem lehetséges semmiféle körülmények között, tehát akkor sem, ha azt a nemzet törvényes képviselői akármilyen nagy többséggel is követelné.

Hát az tény, hogy ebben a fölfogásban Perczel Dezső nem áll egyedül, mert

ez a hivatalos fölfogása az összes udvari köröknek, a melyeknek szemei előtt folyton az összbiradalmi eszme lebeg; de ezt a fölfogást Magyarország hivatalos kormányzatának vezéreszméjévé csak úgy lehetett becsempészni, hogy az aulikus politikusok beszegődtek a lemondás, meghunyászkodás apostolaivá s az opportunitás evangéliumának hirdetésével kiölték a nemzet vezető osztályaiból azt az önbizalmat, a mely nélkül a leghatalmasabb nép is mások játéklapdjává süllyed.

Igy lett általánossá az az „okos politika“, a melyet már szinte a társadalmi műveltség ismérvének szeretnek tartani, s a melynek Perczel Dezső programbeszédében imigy adott kifejezést: „Minden egyebet, ami a hatvanhetes kiegyezésen kívül esik, az utópiák sorába sorolok, bár én is érzem magamat olyan jó magyarnak, mint bárki más, bár én is tudok bevülni a teljes függetlenségért és önállóságért.“

Ez az a szerencsétlen politika, a mely tátongó örvényt ázott a magyar ember törekvései és tettei közé. Az alkotmányos jogok mindenütt arra valók, hogy a nemzet akaratának és törekvéseinek érvényt szerezzenek az állam kormányzatában, csak Magyarország az a szerencsétlen ország, a hol az alkotmányos jogokat arra használják fel, hogy azokkal visszafojtsák, elnyomják azokat a nemzeti törekvéseket, a melyekért lelkük mélyén hevülnek azok is, akik minden erejük megfe-

szítésével dolgoznak azon, hogy érvényesülésüknek utját állják.

Mindezt pedig teszik azzal az üres frázissal, hogy az ország függetlenségének, teljes önállóságának visszaszerzése utópia, a melyet megvalósítani lehetetlen. Üres és hazug ez a frázis azért, mert olyan uralkodó ül ma Szent István biradalmának trónján, akinek alkotmányos érzülete biztosítja a nemzet akaratának érvényesülését, ha az, mint a nemzetnek törvényes alakban megnyilatkozó komoly és elszánt akarata jelentkezik.

Fényes bizonyítékait szolgáltatotta ennek dicső uralkodónk már nem egyszer. Hisz emlékezzünk csak vissza az egyházpolitikai reformok történetére. Évtizedeken keresztül akadályozta a kormánypárt azok keresztülvitelét s ezt szintén azzal a frázissal okolták meg, hogy a szabadelvű egyházpolitikai reformok keresztülvitele lehetetlen, mert azok ellenkeznek az uralkodó vallási meggyőződésével. S ime, alig hogy a parlament többsége azokat komolyan követelni kezdte, az uralkodó megadta az engedélyt a javaslatok beterjesztésére s elfogadásuk után ellátta őket szentesítésével.

Ha az uralkodóban a feltétlen alkotmánytisztelet legyőzte a vallási meggyőződés aggályait is, ugyan ki merészelné állítani róla, hogy ellene szegülne a nemzeti akarat érvényesülésének közpolitikai kérdésekben? Utópia tehát az állami füg-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Egy ifju naplójából.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Irta: Bors József.

(Folyt. és vége.)

Nem vagyok babonás, de néha az ember esze ellenére is babonáshittű.

A tegnapi álmom ma egész nap foglalkoztatott.

Tegnap Szilveszter napja volt, azt mondják, hogy Szilveszter éjjelén történt álmom közel jár a valósághoz, de hogy jelent valamit, az több, mint bizonyos.

Törtem a fejemet, hogy mit jelenthet. Fáj a szívem, hogy álmom volt, de másrészt meg örülök, legalább nem volt valóság az a szigorú kijelentés sem.

De annyi bizonyos, hogy most még boldogtalanabbnak érzem magamat.

Édes jó Istenem, ne hagyj el, engedd meg mindenhatóságod folytán, hogy csakugyan feltaláljam őt — Irént itt az élők között is, nemcsak az álmok országában.

Terjeszd ki védőkarodat fölénk, ha föl-találtuk egymást és oh Mindenható Ur, légy akkor segítségünkre, ha valami akadály gurlna boldogságunk elé.

Oh Uram, Isten, hallgasd meg boldogtalan gyermeked szívből jövő imáját!

Már régen irtam naplómba; oly egyhanguan folyt az életem, hogy sem a tényekre vonatkozó dolgokat, sem érzésvilágom tárgyait nem tartottam érdemesnek megörökíteni.

Ma azonban olyan valami történt, mi — ha rá gondolkodom — most is remegéssel tölt el.

Őt láttam!

— Igen őt — Irént, kit Szilveszteréjjeli álmomban láttam.

Ő volt, biztosan tudom, megismerem ezer közül is, mert hozzá hasonló tán nincs is, — hisz ő az én lelkem szülőtte.

Tehát csakugyan élő lény ő és nem fantazmagoria, nem agyrém!?

Oh mily boldog vagyok, oh, most már reményelek, hisz ő nem phantom, ő test és vér.

Mily szép, mily nemes! Álmom tehát valósággá lőn . . .

De oh Teremtőm, mit jelentenek álmom végén e szavak:

— Lányom, te nem lehetsz ez ifjúé!

Oh, hát csakugyan egy pillanatig sem élvezhetem a boldogságot, most meg a kétséggyötör . . .

Atyám, édes Teremtőm, meddig tartja még jónak végtelen bölcseséged megpróbáltatásaimat?

Ah ne engedd Istenem, hogy álmom ez a része is beteljesedjék.

Igen sokszor találkoztam már vele, tele van szívem, lelkem az ő édes lényével.

Hogy mily kedves, mily szeretetreméltó, azt nem is kísérlem leírni, csak annyit, hogy én végtelenül szeretem.

Ma nem tudtam ellentállni annak a varázsnak, melyet reám bájos lény, nemes lelke tett és bevallottam, hogy szeretem.

Elmondtam neki mindent, mindent, hogy mióta szeretem már, hogy még mielőtt ismertem, már is szerettem.

És csodálatos, minden épen úgy történt, mint azt megálmodtam.

Kitárta előttem ő is tiszta szívét, elmondta, hogy ő is már régenszeret; — csodálatos ez is épen úgy történt, mint álmomban.

Boldog vagyok, szívem repes örömeiben, de mégis félek, hogy álmom teljesedni fog egészen és őt elvlasztják tőlem . . .

Ne engedd ezt Uram Isten!

Borzasztó! Álmom szó szerint beteljesedett!

Ma reggel ezt a levelet kaptam tőle:

„Egyetlenem!

Boldogtalanságom határtalan; szüleim beleegyezésüket megtagadtak!

Elképzelheti, hogy mit sem aludtam. Oh miért is kellett a reggelt megérem!

getlenség eszméje csak addig marad, míg a nemzet meg nem embereli magát s le nem taszítja a polcra azokat az állapotokat, akik folyton az ő erőtlenységéről, legszentebb törekvései kivihetlenségéről prédikálnak neki.

Képviselőválasztási mozgalmak.

Pécs, 1901. szept. 25.

Még is van »hivatalos« jelölt. A »Pécsi Napló« Jagics Józsefnek a mohácsi választókerületben történt jelöléséből kifolyólag azt írja: »a hivatalos jelölttel tehát szembezáll a volt képviselő és most már megindul a választási harc az egész vonalon.«

Hát mégis van »hivatalos« jelölés és épen a volt képviselővel szemben. Gyönyörű készülődés a »tiszta« választásokra! — Ez a »hivatalos« jelölés a már, — szerencsére — elmult korszaknak pénzéből és hivatalos erőszakból képződött összes árnyképeit újból visszaidézi. Ki adott a mohácsi Stajevics partnak szabadalmat hivatalos jelölt állítására? A Jagics-párt jelölése talán kevésbé »hivatalos?« Vagy nincs Mohácson a választópolgároknak szabad jelölési joguk? Ugy látszik Széll Kálmán politikai kijelentései siket fűlekre találnak. Itt még nem virrad!

Érdekesnek tartjuk a »Pécsi Napló« értesültségével szemben a budapesti központi vezetőségnek a Jagics-párthoz intézett következő táviratát közölni:

»Hü ragaszkodásuk kifejezését örömmel vettem és igen nagyra becsülöm. Jagics József jelölését örömmel tudomásul veszem és végrehajtó bizottságunknak fogom bejelenteni. Podmaniczky pártelnök.«

*

Brázay Kálmán köruton. Tegnap keddén, — mint tudósítónk írja — Udvard, Pogány, Szökéd és Áta községekben folytatta körutját a szalántai választókerület országgyűlési képviselőjelöltje. Utjában fáradozását fényes siker koronázta.

Megmutatta ugyanis a nép, hogy tud még lelkesedni, megmutatta, hogy még nem halt ki lelkéből a függetlenségi eszmék iránti rajongás.

Megnyilatkozott ez különösen Udvard községben, hol biztosították őt arról, hogy

Mily boldogok lehetnénk most! Imám az ön boldogságáért szól, én meg Istenben bízom!

Isten vele! . . . Örökre tán!

Iren.

Oh szivem ne szakadj meg a fájdalomtól, oh, mi lesz velem?!

Mitevő legyek?!

De nem, az nem lehet, hogy az irgalmas Isten ily kegyetlen legyen velem szemben, hogy most, midőn őt feltaláltam, oly sok keresés, oly sok boldogtalanság után, most vesztsem el!

Oh, ez lehetetlen! és ha mégis így fog történni, úgy Isten legyen irgalmas szerencsétlen lelkemnek — én ezt túlélni képtelen vagyok.

Küzdök, emberfeletti erővel küzdök érte, míg csak egy csepp vér fog csergedezni ereimben, ha mégis megtagadtatik a boldogság tölem, úgy életemnek célja nincs, vissza fogom adni Teremtőmnek! . . .

*

Ezzel végződik a napló.

Egy nagy tintacsepp van a papíron, bizonyára az úgy került oda, hogy a szerencsétlen ideális ifju, kit egész életében került a boldogság, erőtlenséggel ejtette ki kezéből a tollat, mely a papírlapra esvén, azt a gyászos foltot hagyta ott . . .

miként készek voltak ők a multban testtel lélekkel mellette küzdeni, úgy elhatározott szándékuk most a jelenben is sikra szállni.

Majd kivárván a tömegeből Udvard község tanítója iskolás gyermekeitől kísérve, megkapó szavakkal ecsetelte azon érzelmeiket, melyek által inditattatva el nem mulaszthatja, hogy ne mondjon hálát azon atyai jóindulat s jótettekért, melyekben a szegény gyermekeket részesítette, ruhát s könnyvet adván nekik. Ezen hálaérzelmek elhangzása után harásny éljenzés közepette kezdte meg programmbeszédét a képviselőjelölt, élénk érdeklődéssel hallgattatva végig.

Udvard községből Pogány és Szökéd községekbe vonult a képviselőjelölt, hol a lelkes fogadtatás után programmbeszédét mondotta el, a nagyszámu hallgatóság tetszését megnyerve.

Ezután Atára hajtatott át, hol ismétlődött az előbbi érdekes jelenet. A kath. és ev. ref. tanítóktól kísérve megjelent az iskolás gyermekek csapata, az egész falu népével, mely alkalommal a tanítók tolmácsolták a gyermekek s a nép halaközönetét azon jószágért, melyben részesítette őket képviselőjelöltjük, templomukban a rozzant orgonát ujjal cse réltelve ki.

Közben elmondva programmbeszédjét, a viszontlátásig bucsuzott el a nép képviselőjelöltjétől.

*

A nagy-atádi kerület 48-as polgárai nagy örömmel készülnek Kossuth Ferenc fogadására, a ki, mint a kerület függetlenségi jelöltjét, Chernel Gyulát a központ táviratilag értesítette, e hó 27 én, pénteken d. e. 9 órakor fog beszédet intézni a választókerület 48-as polgáraihoz. A fogadtatás rendkívüli diszes lesz: csikós bandériummal, díszkapun fog Kossuth Ferenc bevonulni.

Előfizetésre való felhívás.

A nagy küzdelem előestéjén, mikor a nemzet részt kér a törvényhozásból, hogy legszébb alkotmányos jogait érvényesítse, — a »Pécsi Figyelő«-nek felesleges újabb programot adni.

A közönség, mely huszonkilenc év óta kitartó érdeklődéssel s állandó rokonszenvvel kísérte a »Pécsi Figyelő« működését, meggyőződhetett arról, hogy a cél, melyért küzdünk s az elv, melynek szolgálatában állunk, a legmagasabb ideál, a melyért ember e hazában küzdhet: Magyarország függetlenségének kivívása. A függetlenségi és 48-as párt dicsőséges zászlaját szolgáljuk Ezt hordozzuk végig Baranyavármegyében; azt aszent szimbolumot, melynek dicső színeiben egyesül egy évezred minden véráldozata, minden dicsősége. A mi politikai hitvallásunk első és legfőbb fejezete: az ország függetlensége. Függetlensége Magyarországnak első sorban a közgazdasági téren, az önálló vámterülettel s teljes függetlensége, hadügyi, pénzügyi és külügyi tekintetekben is. Ezt terjeszteni, ennek híveket szerzeni az egyedüli, szent célja a »Pécsi Figyelő« nek s ehez kérjük a közönség partfogását.

Városi és megyei ügyekben ezután is a közönség érdeke s a szókiindítás vezet bennünket. Az ország és külföld nevezetesebb eseményeiről távirati tudósításainkkal megelőzzük mindenkor úgy a fővárosi újságok, mint — naponkint este jelenvén meg — a reggeli lapok közléseit is. Hírvonatunk élénkségére és változatosságára; tárcarovatunk kiváló tartalmára; könyvalakban közlendő regényeink érdekességére; közgazdasági, tanügyi, művészeti, törvénykezési rovataink fontosságára ezután is nagy súlyt fektetünk. A családok gyermekei számára kedvelt olvasmányul hetenkint egy-egy gyermekmesét közlünk. A pécsi kir. táblai értesítőt minden

pénteki számunkban megtalálják olvasóink. Szóval minden tekintetben a modern igényeknek megfelelő bő és változatos tartalmu napilapot adunk olvasóink kezébe.

Lapunk előfizetési ára, mely az összes napilapok között a legolcsóbb, a következő:

Előfizetési árak:

az okt.-decemberi évnegyedre . . . 5 kor. — fill.
egy hónapra 1 kor. 70 fill.
félévre 10 kor. — fill.
egész évre 20 kor. — fill.

Az előfizetés legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhető. Előfizetések a »Pécsi Figyelő« kiadóhivatalához (Pécs, Mária-utca 1. sz. a.) küldendők.

Mutatványszámokat kívánatra bárhová küldünk.

Hazafias tisztelettel

a **PÉCSI FIGYELŐ**

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Hirek.

Pécs, 1901. szept. 25.

A bölcs király meg a három testvér.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon három testvér. A legidősebbnek Magyar, a középsőnek Osztrák, a legfiatalabbnak Horvát volt a neve.

Egy ideig békeességben élt a három testvér. Magyar, a legidősebbik szerető jó testvérként bánt Osztrákkal és Horvátokkal és ők is mindenben követték bátyjuk tanácsát, és nem hiányzott Isten áldása sem munkájukról.

Hogy felnőttek azonban, mindegyik a maga feje után kezdett indulni. Magyar szorgalmas, Isten féltő volt, de termelt is a földje olyan gabonát, hogy ember kellett, ki kéréjét feladja a szekerre. Az istállója tele volt lábas jószággal, a pincéje borral, kamrájában meg akorra két dézsa arany csillámlott, hogy megért egy kis országot.

De nem így gazdálkodott ám a két fiatalabb testvér, Osztrák meg Horvát. A dolognak mindig csak a könnyebbik végét keresték, hétről hétre egyebet sem tettek, csak parádéztak, ettek ittak, szetyemotyáltak. A gazdaságuk meg egyre fogyott. Lábas jószágukat felette a sok selyem, bársony viganó, az apuktól öröklött teméntelen sok aranyuk leszaladt a garaton itóka, meg mi egyetmés képében, a földjüket parlagon hagyták, ahelyett, hogy kenyér adó gabonát termelt volna, felverte a gyom.

Egy nap, a mikor Osztrák már nem volt se hűts ki, se hajts be, busan kullogott el bátyjához, Magyarhoz.

— Jaj édes bátyám sopánkodott, — baj van.

— Baj e, — szólt rá Magyar, — pedig még a szénád is háj.

— Az, csak hogy elfogyott a kenyérem, — panaszkodott Osztrák nagy szomorúan.

— Ugy hát egyél kalácsot, — vigasztalta Magyar.

— Hej könnyen beszélsz te, van mindened, de én biz megfogyatkoztam ám. A rossz termés után egyik csapás a másikat követte, most már ott vagyok, a hol a máli zsidó.

— Ejnye, — pirongatta Magyar az öcsését, — hát miért nem gazdálkodtál jobban.

— Csak most az egyszer segíts ki a bajb, — kérte Osztrák, — embarséggel hálálom meg.

Magyar megsajnálta öcsését s adott neki gabonát, lábas jószágot, meg egy akkora zacskó aranyat, hogy Osztrák testvére csak alig birta el.

Eppen csak, hogy kitette Osztrák a lábát, jött a Horvát testvér.

— Jó napot Magyar testvér, — köszöntötte Horvát.

— Fogadj Isten, — felelte Magyar, — rácsztendeje már, hogy nem láttalak.

— Hej, de jó módban vagy — sópánkodott Horvát.

— Hát, Isten segítségével, a magam szorgalmával csak szereztem valamicskét, — felelte Magyar.

— Hej, könnyen beszélsz te, van mindened. de én biz megfogytoktam ám. A sok rossz termés után egyik csapás a másikat követte, most már ott vagyok, a hol a Miska cigány, hitelben.

— Hja, doldoztál volna, — pirongatta Magyar az öcscsét, — hát az Isten áldása sem maradt volna el.

— Csak most az egyszer segíts ki a bajból, — kérte Horvát, — emberséggel hálálom meg.

Magyar megsajnálta öcscsét s adott néki gabonát, jószágot, hozzá akkora zacskó aranyat, hogy csak úgy nyögött alatta.

Vigan voltak most Osztrák és Horvát házában, de csak addig, míg volt miből. A dologtalanság, az örökös heje-huja, csakhamar felette a gabonát, jószágot, meg aranyat. A dolognak feléje sem néztek, azt hitték, hiszen ott a földbíró Magyar, majd ad az, ha elfogy az apró pénz.

Egy nap csak beállit Osztrák a bátyjához Magyarhoz.

— Te bátyja, — szólt Osztrák, — elfogyott az elemózsia, adsza egy kis gabonát.

— Hát még? — kérdezte Magyar.

— Meg egynehány jószágot.

— Hát még?

— Hát egy zacskó aranyat is elfogadnék, ha adnál.

— Adtam a multkor, — szólt Magyar.

— Hm, de elfogyott ám, — felelte Osztrák.

— Mondtam ugy-e, hogy szorgalmas légy — szólt Magyar, — hogy tovább nyujtótál, a meddig takaród ért, a te bajod, én biz nem adok semmit.

Osztrák majd megpukkadt haragjában s csunya szitkokkal hagyta el bátyja házat.

Alig távozott, hát betoppan Horvát.

— Te bátyja, — szólt Magyarhoz, — elfogyott az elemózsia, adsza egynehány zsák gabonát.

— Hát még? — kérdezte Magyar.

— Meg egy pár lábas jószágot.

— Hát még?

— Egy zacskó aranyat is elbirnék,

— Adtam a multkor, — szólt Magyar.

— Hm, de elfogyott ám, — felelte Osztrák.

— Mondtam ugy-e, hogy szorgalmas légy, — szólt Magyar, — hogy tovább nyujtótál, mint a meddig takaród ért, a te bajod, biz nem adok semmit.

Horvát majd megpukkadt haragjában s csunya szitkokkal hagyta el bátyja házat.

Künn összetalálkozott a két testvér, Osztrák és Horvát.

— Kaptál-e? — kérdezte Osztrák Horvátot.

— Nem én, — felelte ez, — hát te?

— Amit te.

— Hát járja ez a testvértől?

— Bizony nem járja.

— Tudod mit? — szólt Horvát.

— Nem én, — felelte rá Osztrák.

— Panaszoljuk be bátyánkat.

— Helyes, de hol?

— A királynál.

— Jó lesz biz, bepanaszoljuk.

Diktum faktum, ahogy voltak, elindultak a királyhoz.

— Fölséges Uram, panaszunk van, — szóltak a cimeres testvérek, Osztrák és Horvát

— Csak sorára édes hiveim, — szólt

jósággal a király, — hát ugyan kire van panaszotok.

— Magyarra, — felelte Osztrák.

— Arra a derék, iparkodó, vitéz, hűséges Magyarra? — kérde a király.

— Hej Fölséges Uram, — szaporázta a szót Osztrák, — nem olyan derék ember ám Magyar, a milyennek gondolod. Irigy, fősvény, házsártos, nekem bátyám, hanem Isten mentsen meg tőle. Minden vagyonomtól kipusztított, most földönfutó vagyok.

— Hát neked mi a panaszod? — kérdezte a jó király Horvátot.

— Az a mi Osztrák testvéremé, — felelte ez. — A Magyar bátyám elharácsolta minden vagyonomat, most koldus vagyok. Bizony megérdemli az a gyáva, fősvény Magyar, hogy fejét vétesd.

A király eddig csak szépet és jót hallott Magyarról, ezért most igen elcsodálkozott.

Azonnal maga elé rendelte Magyar.

— Fölséges Uram, — szól Magyar, magadhoz rendeltél, hát itt vagyok.

— Jól van édes hivem, — szólt a király jósággal, — a két öcséd, Osztrák meg Horvát azt panaszolják, hogy te megfosztottad őket vagyonuktól.

— Én, Fölséges uram? Szó se igaz abból. Egyik jobban henyélt, dinom-dánomozott, mint a másik, nem is volt rajtuk Isten áldása. Elpocsékolnak mindenüket, most ehettek főztüket.

— Igaz-e? — kérdezte a király az áskálódó testvéreket.

Most bennük rekedt a szó, csak imegtek, ámogtak. A királynak nagy volt a bölcsessége és így szólt hozzájuk:

— Elmegyek valamennyitekhez, majd eligazítom aztán bajotokat.

A három testvér meghajtotta magát, aztán eltávoztak.

A király szavának állt. Először is Osztrákhoz ment. Hej de nagy zenebonát talált ott, aztán micsoda nyomoruságot? Ha a gazda tüled, a háznépe csak azért is hozzád, egyik ide huzott, a másik amoda; rendetlenség, fejetlenség volt mindenütt. A királynak, hogy ezt látta, igen elszomorodott a szive és így szólt a gazdához, az Osztrákhoz:

— Hát így fogadod házában királyodat?

— Fölséges Uram, — szólt Osztrák, — szegény vagyok, ne sajnálj tőlem egy kis gabonácskát, jószágot s pénzecskét, hiszen hűséges alattvalód vagyok.

A királyt ak nagyon rosszul esett az Osztrák tolakodása, azért így szólt hozzá:

— Eddig is visszaéltél jóságommal, bizz a jó Istenben s dolgozzál, akkor majd lesz gabonád is, jószágod is, pénzed is, — ezzel a király ott hagyta Osztrákot.

Harmadnap Horvátnál kopogtatott be a jó király, No, még ilyet se látott. Az udvar, ház, csupa szemét, ganaj, aztán nyomoruság rendetlenség. Szakasztott olyan formája volt a háznak, mint az utszéi gazdátlan csárdának. A királynak mélyen elszomorodott a szive.

— Hát így fogadod házában királyodat? — kérde szigoruan Horvátot.

— Fölséges uram, — szólt ez, — szegény vagyok, ne sajnálj tőlem egy kis gabonácskát, jószágot, pénzecskét, hiszen hűséges alattvalód vagyok.

A király igen megnehezelt Horvát tolakodásán.

— Eddig is visszaéltél jóságommal, — szólt, — bizz a jó Istenben, s dolgozzál — ezzel a király ott hagyta Horvátot.

Most Magyarhoz tartott a király. De itt volt ám mit néznie. Rend, tisztaság, jólét uralgott az egész házában, a pitvar ajtóban Magyar állt és így köszöntötte a királyt:

Hozta Isten hozzám,

Fölséges királyom!

Ugy segítsen Isten,

A mily szívvél látom.

Kerüljön csak beljebb
Parádés szobámba,
Ha király a vendég,
Ez már csak így járja.
Terített asztalon
Rajt mi jó, mi drága,
Kedves vendég nálunk
Magyarok királya.
Fiuk, lányok jertek,
Parolát, de szépet,
Szereti ám a király
Az ily kicsi népet.
Ha majd nagyok lesztek,
Fölcsaptok huszárnak
S védelmére keltek
Királynak, hazának.
Itthonn van, ha itt van,
Fölséges királyom,
Jól érezze magát,
Mint otthon, kívánom.

A király meveregette Magyar vállát és így szólt:

— Köszönöm Magyarom a szives fogadást. Van-e valami kívánságod?

— Van biz' fölséges Uram, már ötven esztendeje kívánom, de hát a jó Isten csak nem hallgatta meg kívánságomat.

— Ha megtehetem, megteszem, — szólt a király, — de hát mi a kívánságod?

— Hát csak az, fölséges királyom, hogy hagyná ott felemás népségét, aztán ide jönne közibénk lakni.

A királynak örömeiben köny gyűlt a szemébe és megígérte Magyarnek, hogy ezentul az ő hazájában fog lakni.

Magyar háznépe nagy örömmel kiáltotta erre:

Királyunknak ősz fejére

Szálljon ég áljása;

Soká éljen, köztünk éljen.

Magyarok királya!

A mikor Osztrák és Horvát ezt megballották, annyira elrestelték hamisságukat, hogy halandó emberrel még szembe se mernek nézni. De úgy kell nekik!

*

Ha szót fogadtok apikának, anyikának, úgy a jövő szerdán ismét mesélek. A viszontlátásra édes kis olvasóim, pá! A magyarok Istene maradjon velünk.

Napirend 1901. szeptember 26-án.

Naptár: csütörtök, szept. 26. — Róm. kath.: Ciprián. — Prot.: Ciprián. — Görög-kel. (szept. 15.) Föltám, — Zsidó: Tischri 13. — Nap két 5 óra 32 perckor; nyugszik 5 óra 32 perckor. — Hold két 4 óra 23 perckor; nyugszik éjjel 3 óra 14 perckor

Állandó választmány ülése a vármegyeházán d. e. 10 órakor.

Időjelzés. A központi meteorologiai intézet jelzése szerint: enyhe idő, elvéve délen és nyugaton csapadék várható.

— (A városi virilisek.) A város igazoló bizottsága Krasznay Mihály kir. tanácsos elnöklete alatt ma délután kezdte meg ülésezését a városi főjegyzői hivatal helyiségében a legtöbb adót fizető városi törvényhatósági bizottsági tagok jövő évre érvényes névjegyzékének összeállítása tárgyában. A bizottság holnap és holnapután is ülésezik s a péntek délutáni ülésben a névsor megállapítása befejeztetvén, az közhirre tétetik és ellene 15 nap alatt lehet felszólalni.

— (Orvvadászok Frigyes főherceg vadászatán.) Lapunk folyó hó 22-iki szárában mi is megírtuk, hogy Frigyes főherceg vadászat közben, kíséretével a karapáncsai birtokrészen orvvadászokra bukkant, kik közül egy Dokupil Alfréd főerdészre lőtt. Ez ügyben megindították a legszigorubb nyo-

mozást, mely célból a pécsi kir. ügyészség részéről tegnap *Déván Ottó* kir. ügyész is kituzott Mohácsra, és Mohácsra, valamint Kis-Köszegen nyomozásokat folytatott, melyek azonban csupán ama eredménnyel jártak, hogy sikerült több vadorzót kézrekeríteni, kik közül néhányan bevallották, hogy a jelzett napon is a főhercegi uradalommal szomszédos területken vadásztak, de hogy akkor a karapáncsai birtokrészen tartózkodtak volna, vagy pláne a főerdészre lőttek volna, azt beismerni nem akarták. A nyomozás a legnagyobb erélytel folyik tovább.

— **(Halálozás.)** Dr. *Györkö* Kálmán ügyvédjelölt tegnap délután meghalt. A pécsi ifjabb nemzedéknek egyik tehetséges, komoly munkásságra törekvő, ambiciózus tagja volt ő, a kit azonban a szervezetében már évek óta rágódó betegség megakadályozott, hogy tehetségéhez fűzött szép reményeket beváltsa. Lassan sorvasztó tüdőbaja keletkezett még középiskolai diák korában, mely ellen később hiába keresett orvosiást a leghíresebb fürdőhelyeken. Mint pécsi joghallgató még egyike volt a jogászság vezető egyéneinek, de épen jogvégzettsége után mind erősebben mutatkoztak szervezetén a sorvasztó betegség tünetei. Már sokat betegeskedett, mikor Kolozsvárról megszerezte a jogtudori címet s bejegyeztette magát ügyvédjelöltnek a pécsi ügyvédi kamarába. Ez év tavasza óta mindjobban aláhanyatlott egészsége és ágyba esett, melyet többé nem is hagyhatott el. Szerető édes anyja önfeláldozó gondnal ápolta, egyetlen testvére vigasztalással vette körül, de vérző szívvvel kellett látniok, mint lesz urrá felette lassanként a halál, mely tegnap véget vetett sok szép reményre jogosító ifju életének, de legalább megmentette a további gyötrő szenvedéstől. — Dr. *Györkö* Kálmánban a „Pécsi Figyelő” is kedvesen gyászolt halottját siratja, mert a korán elhunyt ifju régebben gyakran kereste fel lapunkat tárcáival, fürdőleveleivel és cikkeivel, melyekben ügyes tollal írta meg mondanivalóját. Elhunytáról gyászoló családja a következő gyászjelentést adta ki: „Özv. *Györkö* Ferencné szül. *Erdélyi* Anna ugy a maga, valamint most már egyetlen fia *Györkö* Sándor és *Györkö* István mint nagybátyja nevében, fájdalomtól megtört szívvvel jelenti a forrón szeretett gyermek, testvér, illetve unokaöcs *dr. Györkö* Kálmán ügyvédjelöltnek f. hó 24 én d. u. 3 órakor, életének 24. évében, a haldoklók szentségeinek felvétele és hosszú, kínos szenvedés után történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak hült tetemei f. hó 26-án d. u. 4 órakor fognak a siklósi-országot 22. számú gyászházban beszenteltetni s a budai-külvárosi temetőben örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent mise-áldozat pedig f. hó 27-én d. e. fél 10 órakor fog a székes-egyházban a Mindenhatóknak bemutatni. — Pécsen, 1901. évi szeptember 24. Béke lebegjen porai fölött!”

— **(Vizállások.)** Szinte természetes dolog, hogy az elmúlt napok hosszantartó jelentékeny esőzései, melyek az általános csapadék folytán a felvidéken sem voltak jelentéktelenebbek, mint nálunk, befolyásolták a folyamok vizállását is. A m. kir. földmívelésügyi miniszterium vizrajzi osztálya az egész vonalon jelentékenyebb emelkedést jelent, ugy a Dunán, mint a Dráván, az utóbbinak a folyása oly sebes most, hogy nagyban nehezíti különösen a teherhajók járatát.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: szept. hó 25 én reggel 6 órakor a tettyei viztartóban 1000, az ellentartóban 610 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 815 köbméternek találtatott.

— **(Esküvő.)** Ma reggel nyolc órakor kötöttek házasságot a polgári anyakönyvvezető előtt *Révész* Benő, a m. kir. 19-ik honvédegyalozred kaposvári zászlóaljának századosa néhai *Kengyel* Mór, volt pécsi ügyvéd leánya, Angyalkával. A vőlegény részéről mint tanu *Vámos* Ignác, kaposvári kir. mérnök szerepelt és a menyasszony részéről *Lederer* Rezső, budapesti magánmérnök. A polgári esketés után a pécsi izr. templomba vonultak, a hol egyháziilag is megkötötték a frigyét.

— **(Eltűnt kis leány.)** *Gyenis* János, drávafoki lakos fogadott kis leánya, *Szeidl* Mariska Budapesten járt iskolába. Lakása a „Magyarország” szerkesztő-egénél alkalmazott *Bakos* Ferencnél volt. E hó elején a kis leány megbetegedett. A szülők azt irták, hogy a kis leányt küldjék haza. *Bakos* Ferenc, a kis leány házi gazdája utnak bocsájtotta a kis beteget f. hó 19-én. Jegyét *Szent-Lőrincig* váltotta meg neki s édes anyja ugy ígérte, hogy odáig eléje utazik. Azonban a kis leány a jelzett vonattal nem érkezett meg s a vasuti kalauzok sem tudtak róla semmi felvilágosítást adni. — Szóval a kis leánynak teljesen nyoma veszett.

— **(Névmagyarosítás.)** *Kiskoru Klein* Béla ó-dombóvári illetőségű ugyanottani lakos vezetéknévének „Kis”-re kért átváltása, belügyminiszteri rendelettel, megengedett.

— **(Meghalt szegényében.)** A falunak minden poézise mellett megvan az a rossz tulajdonsága, hogy csekély társadalmában igen hamar megterem a rágalom s ha egyszer ez a szájára vesz valakit, arról falun azt mondják, hogy jobb ha mielőbb megrendeli a fejfáját. Ez a szomorú sors érte *Matuska* Vincét is, kiről azt beszélték a maga falujában, hogy ő volt tettese egy a szomszédja kárára elkövetett lopásnak. Ez a mindinkább terjedő hír aztán annyira elkésérette a legényt, hogy gazdája kertjében telakasztotta magát és mire észrevették, már meg is halt. Most aztán a rágalom fekete ördöge diadalmi táncot jár a sirja fölött.

— **(Panasz a bérkocsisokra.)** Több ízben már megemlékeztünk azokról a tulkapásokról, melyeket a mi derék bérkocsisaink megengednek maguknak, teljes negligálásával annak a hatóságilag megállapított tarifának. Ma ismét vettünk panaszt e tárgyban egy bérkocsis ellen, ki egy vidéki urat vitt kocsiján s egy órai utért, a székesegyháztól a Zsolnay-gyárig és vissza, hat koronát követelt. Talán itt lenne már az ideje, hogy gátat vetve a fiakeresek tulkapásainak, érvényt szerezzen a hatóság a bérkocsisok viteldijszabályzatának.

— **(A postautalványok.)** A pécsi posta és távirtdahivatal a következő értesítést adta ki a postautalványokhoz használandó űrlapok tárgyában. A postautalványok feladásában *folyó év október hó 1 től* kezdve változás áll be. E naptól kezdve kizárólag csak a belső földre (Magyar, Horvát és Szlavonország területére) szóló postautalványokhoz lehet a feladónak a posta kincstár által kibocsátott eddigi *rózsaszínű* űrlapokat használni, míg ellenben a külföldre (ideértve Ausztriát és a megszállott tartományokat is) szóló postautalványokat a feladónak ugyancsak a postakincstár által kibocsátott *sárgaszínű* utalvány űrlapon kell kiállítani. A címzést illetőleg a közönség saját érdekében felkéretik, hogy a külföldre szóló postautalványokon a rendeltetési

helyre és címzett lakhelyének közelebbi meghatározására vonatkozó adatokon kívül a rendeltetési ország nevét is írja ki.

— **(Az árokba fuladt.)** Mint értesülünk, *Birján* község határában a közelmúlt napok esőzései folytán az utszéli árok megletezt vízzel s dacára annak, hogy most már a viz aránylag sekély volt benne, mégis egy ember halálát okozta. *Köves* István, egy odaváló ember berugva ment hazafelé s utközben valószínűleg tántorogva beleesett az árokba s elaludt, reggelre aztán holtan találták meg, belefuladt a sekély vízbe.

— **(Veszedelemes cigányok.)** Az egyik szomszédos községben a napokban cigányok telepedtek le s az óta egyre tartanak a panaszok az elkövetett kisebb, nagyobb tolvajlások miatt. Tegnap aztán annyira kitétek magukért a derék cigányok, hogy uti lapot kötöttek a talpukra. Többen közülök betértek a falu korcsmájába, hol aztán berugott fejfel összeverekedtek a falubeli legényekkel. A cigányokat eltoloncolták a község határából, a lopással gyanúsítottakat pedig le tartóztatták.

— **(Jóváhagyott alapszabályok.)** A kaposvári szegény tanulókat felruházó egyesület alapszabályait a m. kir. belügyminiszterium a bemutatási záradékkal ellátta.

— **(Éjjeli csendzavarók.)** Néha fiatal ficsurok nagyon is sokat megengednek maguknak, kelleténél többet, mint a mennyi nekik dukálna. Ők persze azon hiszemben vannak, hogy nekik mindent szabad tenni, ők a „fiatalságot” képviselik, hát ők tehetnek, a mit akarnak. Pedig nem ugy van ez! Ők sem tehetnek többet, mint más valaki. Ha tel is buzdul bennük az „ifju vére”, a melyben így szüret táján „uj bor” csörgedez, ne zavarjanak másokat azzal. Ha jó kedvük támad, ha a „hegyi lé” megtette a hatását, ne mutassák azt olyan nagy virtuozitással. — Tegnap is több fiatalember, vagy talán nem is egészen fiatal emberek, valahoi a szőlőben nagyon jó kedvre kerekedtek és ezt megtartották mindvégig, a mikor már éjjel után a városban jártak. Hangos kurjongatásokkal vonultak végig az Árpád es Petrezselyem-utcákon. Természetesen a nyugvó polgárságnak éppen nem kellemes, a mikor álmukból olyan duhajkodás felriasztja. Hanem őrjárat sehoisem volt, a mely a fiatalság szörnyű jó kedvét lelohasztotta volna.

— **(Szerencsétlenül járt rakettázó.)** Tegnap délután *Lóvrics* Mátyás székói szőlejében szüret volt. Persze ilyen szüretéről a raketta nem maradhat el. — Az egyik fia este egymásután gyujtogatta a rakettákat, a miben az egész szüretelő népség gyönyörködött. Hanem multságukat egy könnyen végzetessé válható dolog megzavarta. A fiu meggyujtotta az egyik raketta taplóját, azonban nem sült el. Jó ideig várt, aztán odament, hogy újból meggyujtsa, mert azt hitte, hogy elaludt. Ép a mint oda ért, a raketta elsült és a fiu arcát tele szórta sziporkákkal, a mik egészen összepörkölték. Szerencsére szemét nem érte. Természetesen a jó kedvnek vége volt s siettek a fiut a városba behozni, hogy gyógykezelés alá adják.

— **(Uj adóhivatal.)** A kaposvári m. kir. pénzügyigazgatóság közhírré teszi, hogy a *karádi* m. kir. adóhivatal működését *Karád*

községben folyó évi szeptember hó 26-án meg fogja szüntetni és *Tab* községbe, az ugyanily nevű közigazgatási járás székhelyére fog átköltözködni, hol működését folyó évi október hó 1-én fogja megkezdeni. Az adóhivatali kerület beosztásában más változás nem történik.

— **(A bűn súlya alatt.)** Kétségtelenül érdekes dolgról értesítenek bennünket az egyik szomszédos községből. Ez a história ismét azoknak ad igazat, kik minden téren pártját fogják a nép gyermekeinek s azt állítják, hogy még találni ezek között bőven romlatlan lelkű embereket, kiket nem sikerült az erkölcsi degenerációnak megmételtyezni s a kik drámai hőökké válnak az elkövetett bűn súlya alatt. Hétköznapi módon kezdődik a történet azzal, hogy *Kelleste* Pált házának padlásán felakasztva találták, de sikerült még idejekorán levágni a kötelet s az ötven és egynéhány éves embert megmenteni a haláltól. Ezt a históriát — mely így elég mindennapi — érdekessé teszi azonban az a körülmény, hogy az életnek megmentett öreget, saját vallomása szerint, az kergette a halál küszöbére, hogy az egyik pörben álló szomszédja ellen hamisan tanuskodott, minek folytán az a pört elvesztette. Ezt aztán annyira szívére vette az öreg, hogy a lelkiismeretfurdalás elől a halálba akart menekülni. Miután *Kelleste* Pál akkori vallomására esküt is tett, valószínű, hogy a dolognak a bíróság előtt lesz folytatása.

— **(A mérgezések ellen.)** Az országos statisztikai hivatalnak ama szomorú

osztályában, mely az öngyilkosságokat tartja nyilván, arra a tapasztalatra jutottak, hogy az öngyilkosságok egy tekintélyes részét a mérgezések foglalják el s bár ezek között első helyet foglalnak el a marólug és gyufaoldattal elkövetett öngyilkosságok, mégis tekintélyes része a mérgezéseknek oly mérgekkel történik, mint a strychnin, ciankáli, ópium, morfiúm, sublimát stb., szóval oly mérgekkel, melyeket csak orvosi rendelvény ellenében szabad kiszolgáltatni. Ennek megszorítása végett a m. kir. belügyminiszter most szigorú rendeletet bocsájtott ki, melyben ismételtelen elrendeli, hogy az ily orvosi szereket, melyek az említett mérgek valamelyikét ha csak kis mértékben tartalmazzák is, csupán orvosi rendelvényre szabad kiszolgáltatni és főleg azokat az orvosságokat is, melyek hasonló mérleges alkatrészeket tartalmaznak, de eddig orvosi rendelvény nélkül is kiszolgáltathatók voltak.

— **(A „tisztá” választás.)** Abban a bizonyos s hál' Istennek tündező félben levő választási időszakban, mikor annyira szabadjukra engedték a választókat, hogy a csendőrszurony és a boroskancsó között választhattak, annyira köztudatba ment ez a képviselőválasztási forma, hogy most igen nehéz megmagyarázni a »polgárnak«, hogy hát mi is tulajdonképpen a polgári jog vesztegetés és pressziómentes gyakorlása, hogy tulajdonképpen melyik fán terem a tiszta választás. Hát most még úgy fogják fel ezt a dolgot, amint akarják, amit az alábbi példa is igazol.

Egyik szőlősgazda, ki most nagyban készül a szüretre s onnan aligha tér vissza a választásokig, ezzel a szokatlan szólással bucsuzik a feleségétől:

— Anyjuk! Másodikára aztán lögyék ám tiszta ruha!

Az asszony szófogadáshoz lévén szokva, nem igen firtatja a dolgot, de azért mégis megkérdezi a gazdát:

— Aztán miről jó az, apjuk?

A gazda erre kihúzza deresedni kezdő bajuszát és büszkén világosítja föl a tudatlan asszonyt:

— Mert a jegyző ur azt mondta, hogy az idén tiszta választások lösznek!

— **(Megharapta a kutya.)** *Kertes* István, pécsi lakos gyári munkás panaszt emelt ma a rendőrségnél, hogy őt a Kis Rókus utcában, a mint ma reggel hazulról távozott, egy kutya megmarta. Az embert azonnal orvosi gyógykezelés alá vették, a harapós kutyát pedig a pecérek elszállították a gypmesteri telepre állatorvosi megfigyelés végett.

— **(Meggzőkött gazdasági irnok.)** *Fekete* Imre, Majsza községhez tartozó bencepusztai lakos bérlő azt panaszolta a tamási főszolgabíróknak, hogy az uradalomban alkalmazásban állott, szegedi születésű *Kohner* Oszkár, 28 éves, magas, nyulánk, hoszszukás, sovány arcu, barna szemű, orra és szája rendes, fekete haju és bajuszu, gazdasági irnok, postán leendő feladás céljából reá bizott ezerhétszáz husz korona készpénznek elsikkasztása után állítólag Nagy-Kanizsa felé vonaton utazva elgzőkött, kéri a letartóztatását elrendelni. Különös ismertető jelei: rövidlátó, csipetű szemüveget visel,

kultust üzött már Sándorral. Így lopódzott a leányba az a hatalmas szenvedély, mely már-már az igaz szerelem-től eltávolodott, mert hiszen a szerelemnek semmi köze a bálványozáshoz. Leopoldné aggódva leste leánya lelki állapotát s rövid gondolkodás után erről Sándornak írt is. A válasz nem késett soká.

Kedves szüleim!

Mai napon, midőn e levelet kézhez kaptatok, valószínűleg már *Blasois* ur leányával gyűrűt cseréltem. Meggondoltam a dolgot és jobbnak láttam ez előnyös házassági tervbe bele menni, mivel itt Franciaországban vállalkozó és soha nem nyugvó szellemem és teremő tehetségem nagyobb teret talál, sajna, mint Magyarországon. Egyelőre egy évig a házasság függőben marad kérelmem folytán, mivel okvetlen Angliába is ellátogatok, melynek a butoripar terén elért óriási előhaladottsága rendkívül vonz. (Most aztán különböző érdektelen dolgok következtek, a végén pedig egy oldal angolul, ez már tisztán Éva asszony számára íródott.)

Eszti idegesen készítette a kenyérgolyókat apró kezével s aztán, midőn az öreg Leopold egyebet nem mondott, csak hm, hm-mal felelt, Eszti kék szeméből megereedt a keserű könyek árja. Az öreg szó nélkül felkelt s nem odahaza, hanem a kávéházban itta meg fekete kávéját. Ugy látszik, nem volt inyére Sándor emez elhatározása, hisz az lett volna terve, hogy Sándor vegye el Eszti s most az ördög beleütött Sándorba abban a pogány Babelban, abban a bűnfertőben — Párisban. Hja, de hát így van ez, felneveljük, szárnyra bocsájtjuk s aztán tessék! Mikor a kávéházi láрма körülrongta — egy-

ilyen gyermek! Hát mit követne el ez a gyerek az édes, igazi anyáért?!

Az egész napot kárpitos és bútorraktárak megtekintésével töltötték, este pedig színházba mentek. Másnap úgy dél felé csakugyan kikapta Leopold bácsi Sándor utlevelét s az öreg maga kísérte a fiut a pályaházhoz, midőn az elutazandó volt Párisba. Érzékeny bucsu után Sándor felállott kocsijában s midőn a vonat megindult, kikiáltá még:

— A hölgyeknek csókjaimat kérem átadni!

A kis huncut — gondolá Leopold bácsi — nem is kézcsokokról, hanem csupán csókokról beszél. Leopold bácsi a déli gyorsvonattal hazautazott. Midőn késő éjjel megérkezett, a nők azt hívék, hogy Sándor is visszaérkezett. Mennyire ámultak, midőn az öreg elmondta, hogy rá tudta venni valahára Sándort egy kis utazásra. Éva asszony, ki legelőbb találta meg Sándor íróasztalán azt a kis papírlapot, melyre Sándor bekövetkezendő párbajáról írt s azóta folyton halvány arccal járkel — szótlanul járt ki-be, hogy férjének a vacsora körül semmi hiánya se legyen. Leopold bácsi későbbben, midőn theáját szürcsölé, kérte nejét, hogy üljön már le melléje. Eszti elmélázva hallgatta atyja beszédét s kis szive hangosan dobogott, az ő hőset haliván dicsérni.

— Most aztán lesz alkalma az angol nyelvet használni — vélé Eszti.

— Azt hiszem — mondá mélyen elpirulva Éva asszony — hogy nem csalódom, ha azt mondom, hogy Sándor a francia nyelvet is elsajátítá, mivel íróasztalában rengeteg sok francia jegyzetet találtam. (Azt persze nem

magyarul törve, németül, franciául és angolul folyékonyan beszél. Elutazásakor szürkés, tavaszi hosszú kabát és fekete kalap volt rajta. A tamásii főszozolgabíró felkérte az összes hazai hatóságokat, hogy nevezett hatóságuk területén nyomoztatni, feltalálás esetén letartatni és az illetékes tamásii kir. járásbírósnak átadni sziveskedjenek.

— **(Uj hetilap Pécssett.)** Vasárnap címmel jövő október hó 6-án Pécssett egy szépirodalmi és művészeti képes hetilap indul meg, melynek előfizetési ára egy óra 80 fillér, egyes szám ára pedig 20 fillér. A lap munkatársai a pécsi és a vidéki hírlapírók gárdájából kerülnek ki. A lapot kollegánk: *Horkai Elemér* hírlapíró, a „Pécsi Figyelő” belmunkatársa szerkeszti.

— **(Megölte a szesz.)** Nagyon jó kedve volt mohácsi *Antinác* József 61 éves molnársegédnek. Miután egyik kocsmában már jókora mennyiségű pálinkát elfogyasztott, betért még a Fischer féle kocsmába és ott jókedvében folytatta a pálinkaivást. De ugy lát-szik, hogy minél több pálinkát ivott, annál szomjasabb lett, mert egymásután rendelte s hirtelenében megitta a pálinkát. Utoljára már annyi szeszt öntött a garatra — azt mondják, hogy a kocsmában összesen mástól literre valót fogyasztott — hogy egyszerre eszméletét veszítve összeesett. Lakására szállították, rögtön orvosért futottak, ki csakhamar meg is jelent a betegnél, de ezt már halva találta. Az eset a járási főszozolgabírónak bejelentvén, ez elrendelte az orvosrendőri boncolást, mely a tulságos szesz ivás folytán támadt agygyulladás következtében beállott hűdést állapított meg.

— **(A szegény kintornás.)** Öreg, tőpörödött ember volt, egyik szemére vak, s jobb lábát még csatában veszítette el. A mig fiai éltek, csak el volt azoknál, hanem a hogy

azokra ráhantolták a göröngyöket, hazátlanná lett. Vehette a mankót s egyik kilincsről a másikra tette aszott kezét. Koldult, hanem sok helyütt zárt ajtókra akadt. — Nem bírta tovább az emberek könyörtelenségét, hisz egykor jólétben volt. Megvolt mindene, de a sors csapásai koldussá tették. Néhány megtakarított forintjából vett egy sipládát és azzal járta be a falvakat. Tegnap valahogy elkerült hozzánk is, ott nyikorgatta a rozzant lábát az országuton. Remegve nyujtotta ki kezét a kis alamizsnáért, hogy néhány betevő falata legyen. Szánakozva néztek rá a járók-kelők s mindegyikük adott egy pár fillért. Kalapjában együtt volt már néhány darab, a mikor egy fiatalember ment arra; e felé is nyujtotta kalapját. Bár ne tette volna a szegény öreg. A fiatalembernek arcába szökött a vére és durván kiáltott rá:

— Menjen, maga vén részeg . . . — s így tovább mondta, csunjabbnál, csunjabbb szavakkal illetve az öreget. A szegény öreg szemébe könnyek toltak, mik aztán végig peregtek sovány arcán . . . Hanem egyszerre abbahagyta, nem nyikorgatta a rozzant sipládát törődött teste kiegyenesedett, arca haragra lobbant és a másik pillanatban a fiatalemberhez vágta a kalapját, összegyűjtött filléreiével.

— Nesze itt van — s az aprópénz szerte gurult a földön. — Az emberek szánakozva nézték a haragra lobbant öreget, oda mentek hozzá, fölszedték a pénzt s visszattették a kalapjába. A fiatal ur meg szélesebben tova illant a színhelyről. Megérdemelte, a mit kapott. Gorombaságáért visszafizetett neki.

— **(Eljegyzés.)** *Razgha* Honkát eljegyezte *Thorockay* Gyula Pécssett.

— **(Verekezés a balokányi ligetben.)** Ligetnek hívják nálunk azt a jókora darab, fával befásított földet, melyben többek között a balokányi tó van s a hó vasárraponkint a maga módja szerint mulat az »Istenadta« nép. Ebben a ligetben az elmúlt éjjel egy kis parázsverekezés történt, melynek az arra haladó rendőrfőjrárat vetett véget. Néhány hazafelé menő, berugott éjjeli alak különbözött össze egymással s aztán ökölszóval kezdék egymásnak fejtegetni az »álláspontjaikat.« A derék kompániát behozták a torony alá, honnan kellő igazolás mellett szabadon bocsájtották őket.

— **(Az álomlátó.)** A hatóságok mind szigorubbra való intézkedései folytán szerencsére ott tartunk már, hogy csökken a kuruzslók és szerelmi bájjal készítők száma. Hogy azonban mikor fog sikerülni a nagyon is relativ fogalmu címek alatt üzérkedő sarlatánoknak teljes kiküszöbölése, azt, sajnos, nem tudni, mert ha most sikerül is egy kuruzslót ártalmatlanná tenni, teremnek helyette más hangzatos címen más világcsalók, mint a milyent a napokban is letartóztattak egyet. — »Álomlátó«-nak mondta magát a jeles ember és néhány krajcárért, de több helyen koronáért is, jóvendőt mondott s álmokat fejtegetett. — Egyértelmű lévén ez a tiltott koldulással, a jeles »álomlátó«-t letartóztatták és eltoloncolták illetőségi helyére.

mondá, hogy Sándor nyitva felejtett íróasztala fiókjában annak naplóját is meglelte.)

— Franciául is?! — kiálták mindketten, az apa és a leány egyszerre.

— Igen — mondá az asszony önuralmát visszanyerve. Bizonyos, hogy Sándor nem mindennapi lélek.

— Már az igaz — hagyá helyben az öreg ur, mig Eszti elpirult. Igaz a! — kiálta fel az öreg — azt a megbízást is adta még Sándor, hogy a hölgyeknek adjam át csókjait!

— Az tévedés, — mondá Eszti mosolyogva, de zavarral — azt mondhatta, ismerve Sándort, hogy kézcsókjait add át papuskám!

— Nem, nem! — tiltakozott nevetve az öreg Leopold — világosan és félreérthetetlenül csókokat küldött.

— Nos?! — mondá Leopoldné, halvány arcán révedező mosolylyal — abban csak nincs semmi, ha nekem, anyjának s néked, testvérenek csókot küld.

— Ugy bizony! — mondá kacagva az öreg ur. De azért Eszti kisasszony még sem fogadja azokat szivesen!

Kétszer hetenkint érkezett levél Sándortól, melyet Éva asszony olvasott fel az ebédnél, vagy vacsoránál. A levél végén mindig néhány sor angol nyelven volt írva, csak azért, hogy el ne felejtse az angol nyelvet. Mindjárt a második héten azt írta Sándor, hogy egy bolondság révén a becsületrend tisztii keresztjét kapta a köztársasági elnöktől. Azt nem írta meg, hogy miért kapta, tehát Éva asszony az öreg Leopold nevében irt a Blissois I. M. cégnek, melynél jelenleg Sándor mint fizetés nélküli gyakornok volt alkalmazásban és értesítést kért az esetről.

Éva asszony e levelet angol nyelven írta, mivel franciául nem tudott, aztán meg azért, mert a franciák önézetét, nemzeti büszkeségét respektálni kívánta, kik inkább angolul olvasnak és korespondálnak, mint németül. A válasz nem késett. Azt írta az öreg Blissois megbízásából annak fia, hogy Sándor egy miniszteri államtitkár leányát mentette ki a Szajnából, melybe nem tudni mi szándékából ugorhatott. Azt is megírta a fiatal Blissois, hogy erővel kellett rávenni Sándort, hogy elmenjen az Eliseé-palotába a köztársaság elnöke elé. S ha édes atyja, az öreg Blissois nem megy vele, bizonyára még ma is várhatná a köztársasági elnök az ő Sándorukat. »Charmante ünt fils!« — ezzel záródott a levél.

— Most már terem tuse azt sem csodálom, ha egy szép napon azt a hirt venném, hogy Sándort valahol királynak kiáltották volna ki. Milyen gyermek, milyen fiu!

Esztire Sándor levelei méregként hatottak. A szegény gyermek szívében oltárt emelt neki s egész valója Sándorért élt, lehelt, sóhajtott s halt. Egy-egy levél felolvasása után leült zongorájához s azt a bizonyos Chopin-féle Nocturnot játszta mély adaggióval kezdve s elhaló pianóban végezve. Ahogy a leányban az érzelmek rajzottak, olyan modorban is játszott; minden alkalomkor más-más tempóban adva elő Sándor, kedvenc mesterének e dalát. Sándor, a távollevő, nagy veszedelmére volt szegény Esztinek, ki a távollevőt minden széppel, minden jóval ruházta fel; alakját álmában is dicsfényvel körítve látta már s szíve csordultig telve volt nemcsak a Sándor iránti szerelemmel, hanem bizonyos

Idegnek Pécssett.

— Szeptember 23-án. —

Aranyhajó-szálló. Kiss Gereben, joghallgató, Bpest. — Lackner N., utazó, Zágráb. — Neurath Alfréd, utazó, Bécs. — Goldner Samu, kereskedő, Dunapentele. — Gerhardt Gusztávné és leánya, Pronay Sándordé, magánzó, Bpest.

Vadomber-szálló Lederer Bernát, mérnök, Bpest. — Wertheim J., utazó, Trieszt. — Müller Ötő, kir. tanácsos, Bécs.

Mátyás király-szálló. Hics Miklós, utazó, Bpest. — Németh Vilmos, utazó, Bpest.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1901. szept. 25. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 760.5 mm. (súlyedő.)

Hőmérsék = 23.1 °C.

- > maximuma: 24.0 °C.

- > minimuma: 15.5 °C.

Párányomás: 9.4 mm.

Relatív nedvesség: 45. %

Felhőzet: 5° Cirr—cum. SW.

Szélirány s erő: S. E. 5.

Csapadék 24 órai 0. —

Harmatp.: 8.5 C.

Szárak, meleg, szél, borulás v.

Dr. Cser.

Művészet, irodalom.

○ >Élet képek< címen egy kötet elbeszélést ad ki Lantos (Leitermann) József, kinek tárcáival lapunkban is találkozhattak az olvasók. Egy példány ára 2 korona. Megrendelhető a szerzőnél Pécssett (Ágoston-utca 37. szám alatt.) A kötethez sárosi Várady Ferenc ír előszót.

○ Az „Állatok világa“ című nagy munka most jelent meg a 35 ik füzet, mely a mókusféle állatokkal foglalkozik. Ilyenek: a hód az abesszinai ürgemókus, a mi közönséges kis mókusnak, a csikos mókus, az ürge, a marmoták, a társas prairie-kutyák, a havasi marmota stb. Már e felsorolásból is látszik, hogy mily gazdag és érdekes e füzet tartalma, kivált a prairie-kutyák leírása. A füzetet számos kép élénkíti. Brehm Alfréd e világhírű nagy munkája, melyet Mchely Lajos tanár oly lelkiismeretes gondnal dolgoz át, megrendelhető Legrády testvéreknél (II vaci körút 78.) Előfizetés negyedevre (12 füzet) 9 kor. 60 fill. Egy-egy füzet ára 80 fillér.

TAVIRATOK.

— **Rablógyilkosság.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Sopronban a város területén rablógyilkosság történt, mely a város közönségét megrémítette. *Taschner* nevű szénfuaros kocsin reggel négy órakor a közeli Breunberg nevű szembányához hajtott. Utközben még a város területén ismeretlen tettesek megtámadták, pokrócot dobtak fejére és éles eszközökkel többször fejbe sújtották és százitt korona pénzétől megrabolták. — A lovak megfordulva a szekérrel, rajta a halálra sebzett fuvarossal, maguktól hazatértek. A vizsgálatot megnehezíti, hogy a kocsis önkívületi állapotban van.

— **Mac Kinley gyilkosát kivégzik.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az elnök kihirdette a buffaloi

törvényszéken megtartott tárgyalás után, hogy a *Czolgosz* Leó elleni ítéletet csütörtökön fogja kihirdetni. Erre a tárgyalást elnapolták.

Mint Buffalóból jelentik, *Czolgoszt csütörtökön az ítéletkihirdetés után nyomban kivégzik.*

— **A Luther-Társaság közgyűlése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Luther-Társaság Nyiregyházán *Zsilinszky* Mihály államtitkár elnökle alatt közgyűlést tartott, melyen az alapszabályokat módosították és a tisztikart újra megválasztották.

— **Nyomorgó színészek.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az óbudai Kisfaludy-színház ama tagjai, kik tagjai az Országos Színészegyesületnek is, ma délelőtt küldöttségileg jártak Budapest székesfőváros polgármesterénél, kérve, hogy segítsen nagy nyomorukon, mert nincs egy betevő falatjuk. Legalább annyit juttasson nekik, hogy elutazhassanak a fővárosból; különben éhen halnak. A polgármester megígérte a sürgős segítséget.

Nyilt-tér.†)**Nyilvános köszönet.**

Kedves kötelességemnek ismerem ezen uton is hálás köszönetet mondani a **pécsi Zsolnay-gyár tűzoltóságának** és a **pécsi önkéntes tűzoltó testületnek**, mely a birtokomon vasárnap éjjel kiütött tűznél gyorsan a helyszínén termelt és önfeleldozó működésével megátolta a tűz továbbterjedését.

Különösen a pécsi tűzoltó testület alparancsnokának, **Ruepprecht** Nándor gyárosnak kell köszönetemet lerónom, aki a tűzoltók élén nagy szakavatottsággal működött és így a rendszeres oltást lehetővé tette, gátat emelt, hogy a kigyuladt szalma kertekkel szomszédos területre csapjon át a lángtenger.

Uszógh, 1901. szeptember 25.

Grosz Antal

földbirtokos.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.**Emeleti utcai lakás,**

mely áll 2 szoba, alkov, konyha és mellékhelyiségekből, az **Árpád-utca 31. szám alatti házban november 1-től kiadó.**

— Évi bér 280 korona. —

Bővebbet ugyanott a házmesternél vagy lapunk kiadóhivatalában.

Kényelmes**nagyobb és kisebb lakások**

olcsó áron kiadók.

Bővebbet Felső-Malom-utca 19. sz. alatt.

Grün Bernát**UTÓDA**

férfiszabó

PÉCS, Zsiga gyógyszerár fölötti emelet.

Alapított 1865-ben.

A vidék egyik legnagyobb és legrégibb elsőrendű

szabó-üzlete

ajánlja dusan felszerelt raktárát a legkiválóbb minőségű szövetekben, melyekből mindennemű

férfi-ruhák

a cégtulajdonos személyes felügyelete mellett, a mai kor igényeinek megfelelőleg a legkiválóbb gondnal, olcsó árban készítettnek.

A n. é. közönség szives pártfogását kérve vagyok

kiváló tisztelettel

Grün Bernát utóda.**!! Éppen most jelent meg !!****A Pécs szab. kir. város és határában levő épületek jegyzéke**

(Háztulajdonosok névjegyzékével)

ára 2 korona.

Kapható lapunk kiadóhivatalában.

Üzlet-megnyitás!

A nagyérdemű közönség becses tudomására hozom, hogy *Baranya-Szt-Lőrincsen, a Vasuti utcában 250. számú házban*

új kályhás-üzletet

nyitottam, hol mindenkor készen új cserépkályhák kaphatók. Megrendelésre készítek öt szögletű és nyolcszögletű kályhákat, kandalókat és takaréktűshelyeket is.

Továbbá mindenkor ellátalak használatban levő kályhák, kandalók, takaréktűshelyek javítását vagy azoknak átrakását is. A kitűnő jó munkám után igen olcsó árakat számítok, miért is üzletemet a nagyérdemű közönség szives pártfogásába ajánlva, maradok

kész szolgáljuk

GINZER BALINT,

agyagkályha-készítő.

Szülők figyelmébe!

Az új **iskolai évad** kezdete alkalmával bátorkodom dúsán felszerelt

fiu és gyermek ruha-raktáramat

uagybecsű figyelmébe ajánlani.

A nálam vásárolt ruhákért **olcsóságuk** mellett **tartósságukért** kezeskedem.

Minden előforduló javítást, tisztítást, vasalás az iskola éven belül díjazás nélkül végeztetem.

Becsés megrendeléseiket kéri kitűnő tisztelettel

Klein Sándor

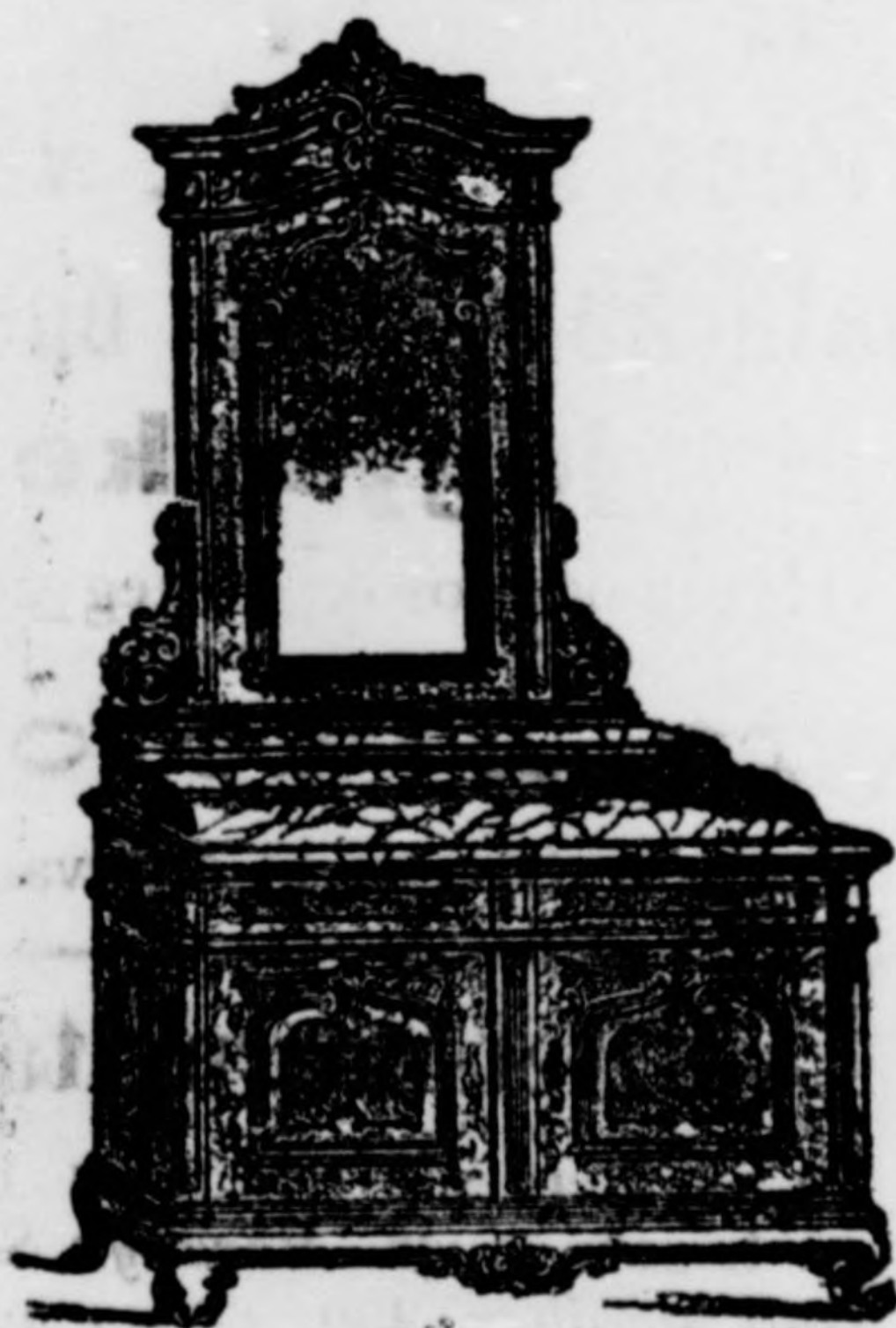
férfi-, fiu- és gyermekruha-raktár.

Pécs, Széchenyi-tér 7.

Kör alakú nagyobb borsajtó

olcsó áron eladó.

Bővebbet Felső-Malom-utca 19. sz. alatt.

ZSOLNAY IMRE

BUTOR-

raktára
és műhelyei

PÉCS,

Ferenciek-utca **11.** szám.

391. számhoz.

1901.

Vadászat bérleti hirdetés.

A baranyavármegyében Pécsvárad, Várkony, Varasd, Vasas, Véménd, Fekedi és Ráczmecske községek határában fekvő egyetem alap. erdőben gyakorolható

vadászati jognak

1902-ik évi január 1-től számított hat (6) év tartamára leendő bérbeadása céljából 1901. évi október hó tizedik (10.) napjának déli 12 órakor a vallás és közoktatásügyi Miniszterium X. ügyosztályában zárt ajánlati verseny tárgyalás fog tartatni.

1. A vadászterület három csoportra osztott, az első csoporthoz tartozik a pécsvárad, várkonyi és varasdi 2485 kat. holdnyi erdő, a második csoporthoz a vasasi 834 kat. holdnyi erdő és végre a harmadik csoportba tartozik a véméni, fekedei és ráczmecskei 4308 kat. holdnyi erdő.

2. A vadállomány: vaddisznó, őz, nyul, róka, erdei szalonka.

3. Az egykoronás bélyeggel és az első csoport után harminc (30) korona, a második csoport után husz (20) korona és a harmadik csoport után ötven (50) korona bánatpénzzel ellátott ajánlatok, a melyek borítékán kiirandó, hogy az ajánlat melyik csoportra vagy csoportokra vonatkozik, **a fenti napon déli 12 óráig, a vallás és közokt. m. kir. Miniszterium segédhivatali főigazgatójánál (V. ker., Hold-utca 8.-szám) benyújtandó.**

A mindenik csoportra külön-külön beigérendő évi bérösszeg olvashatóan kiirandó és kijelentendő, hogy ajánlattevő a feltételeket ismeri és azokat feltétlenül elfogadja.

A csoportok csak egyikére vagy másikára is lehet ajánlatokat tenni.

4. Az ajánlatok közötti szabad választás avagy visszautasításnak joga, tekintet nélkül a beigért bérösszegre, a vallás és közoktatásügyi Miniszter urnak fentartatik. Későn érkező, avagy a feltételektől eltérő ajánlatok figyelembe nem vétetnek.

5. A feltételek a vallás és közoktatásügyi Miniszterium X. ügyosztályában, a segédhivatalok főigazgatójánál, valamint az alulírott erdőgondnokságnál betekintheők.

Pécsváradon, 1901. évi szeptember hó

a közalap. kir. erdőgondnokságtól.

(Utánnymat nem díjazatik.)

Erreth-féle borok kizárólagos raktára.

Nagyságos **Erreth János** ur, Pécs város elsőrendű bortermelője **kitűnő minőségű, saját termésű**

pécsi hegyi borainak

eladását kizárólag tisztelettel alulírottra ruházván, abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy ezen köztudomásulag **a legkényesebb igényeknek is megfelelő ó-borokat** mindig friss töltésben palaczkozva, kívánatra hordókban is — **hamisítatlan minőségért kezeskedve** — árusíthatom.

A fenti borokból különösen a következőket van szerencsém a n. é. közönség figyelmébe ajánlani:

1891. évbéli fehér asztali bor literje . . . 55 kr.

1885. évbéli bálicsi fehér pecsenye-bor,
palackja (0.7 l.) 70 kr.

Adónélkül 7 krral olcsóbb literenkint.

Arak palaczkokkal együtt értendők. Palaczkok 7 kr. értékben visszavétnek.

Kerdl Lajos,

fűszer-, bor- és csemege-kereskedése
PÉCSETT, Király-u. 6. sz.

Hamisítatlan minőségért kezeskedik.

Zamatos asztali borok.

Kitűnő pecsenye-borok.